

Da jeg i sin Tid her overfor dette høje Ting havde Lejlighed til at anbefale Gennemførelsen af Loven om Tilskud til Hjælpekasser, naar de vilde yde Understøttelse i Anledning af Arbejdsløshed, blev der ogsaa aabnet en Adgang til i særlige Tilfælde at yde Understøttelse som Tillæg til løbende Understøttelse af en anerkendt Arbejdsløhedskasse. Men fra forskellige Sider i dette høje Ting blev det indskærpet, at man maatte hævde, at dette burde være en Undtagelse. Jeg præciserede derfor overfor de forskellige Medlemmer, der tog Ordet, hvad der var Lovforslagets Hensigt, og jeg tror ogsaa, man vil erkende, at Loven er blevet administreret i Henhold til de Udtalelser, som den Gang blev fremsat. Den Gang mente man væsentlig, at det var nødvendigt at aabne Adgang til ogsaa at yde Tillæg til løbende Understøttelse af en anerkendt Arbejdsløhedskasse, fordi man frygtede, at Arbejdsløsheden kunde stige saa højt, at Kassen maatte af den Grund, for at bevare sin Solvens, sin Ydedygtighed, nedsætte Understøttelsen, saa at den ikke blev tilstrækkelig, ligesom man ogsaa havde Eksempler paa, at der var Arbejdsløhedskasser, hvis Understøttelse var saa ringe, at den ikke kunde slaa til. Det var overfor saadanne særlige Tilfælde, den forrige Lov gav Bemyndigelse til dette Tillæg. Det slaar imidlertid ikke til længere. De Forhold, man den Gang regnede med, har forvandet sig; det, som den Gang var og kunde være en Undtagelse, er desværre blevet Regelen. Efter at Arbejdsløhedskasserne har virket saa længe som nu, efter at Dyrtiden er blevet saa omfattende som nu og har varet saa længe og derfor har nedbrudt Modstandskraften hos de i Forvejen økonomisk ringe stillede Medlemmer, der søger disse Kasser, vil den normale Arbejdsløhedsunderstøttelse, der er beregnet efter normale Tider og normal Varighed af Arbejdsløsheden eller de vanskelige Forhold, ikke mere slaa til. Derfor foreslaar denne Paragraf, at man skal give Understøttelsen, uden at der er sat særlige Tilfælde som Begrundelse. Ogsaa om dette Forhold har man i det andet Ting samlet sig helt; dog har der fra een Side, nemlig fra Højres, været stillet Forslag om i Stedet for at yde denne Understøttelse gennem Hjælpekasserne at præcisere, at Understøttelsen skulde ydes med en bestemt Procent af den normale Arbejdsløhedsunderstøttelse. Jeg har udtalt derom, at der ogsaa i dette Forslag var meget, som jeg i Princippet kunde yde min Tilslutning, men jeg troede, at det procentvise Tillæg

var for skematisk for Forholdene, fordi det procentvise Tillæg indenfor den Begrænsning, Forslaget gav, ikke vilde slaa til for de ringeste Arbejdsløhedsunderstøttelser, og navnlig fordi det ikke vilde være en heldig Fremgangsmaade, for saa vidt som man kommer ind i andre Forhold end de i Øjeblikket herskende, nemlig hvis Arbejdsløsheden blev stigende og Kassernes Ydeevne derefter nedsat. Lovforslaget giver Bemyndigelse til at yde Tillæg foruden til Understøttelse til anerkendte Arbejdsløhedskasser ogsaa under tilsvarende Forhold til løbende Understøttelser fra Sygekasser og til Hjælp af det offentlige uden Fattighjælps Virkninger. I Slutningen af § 3 er det foreslaaet, at de nærmere Regler angaaende Ydelsen af saadant Tillæg skal fastsættes af Indenrigsministeren efter Forhandling med de forskellige Institutioner, som her kommer i Betragtning, Arbejdsløhedsnævnet, Sygekassenævnet, eller med tilsvarende Institutioners Repræsentanter.

Lovforslaget anviser forskellige Veje for Tilvejebringelse af disse Midler, hvis Kommunerne vil anvende den Myndighed, som gives dem ved dette Lovforslag. Forlods yder Staten et Tilskud af Krigsskatten. Denne Bestemmelse er indsat som Følge af de Forhandlinger, der har fundet Sted nede i det andet Ting. Det er foreslaaet, at 15 pCt. af hele Udbyttet af Krigsskatten i de to Aar, den erlægges, skal ydes til Kommunerne som en forlods Hjælp til Iværksættelse af de foreslaaede Foranstaltninger, en Hjælp, som ikke betinges af nogen Pengemøydelse fra Kommunernes Side. Men selvfølgelig er det en Betingelse, at Kommunerne anvender de saaledes til deres Disposition stillede Midler til de Formaal, Lovforslaget omhandler. Der er fastsat et Minimumsbeløb for dette Tilskud, nemlig 5 Mill. Kr., thi da det er Hensigten at give Kommunerne et Beløb forlods, maa de ogsaa vide, hvor meget de faar at raade over, men hvor meget 15 pCt. af Krigsskatten andrager, vil man tidligst kunne faa at vide omkring Nytaar 1917, altsaa længe efter Udløbet af det Tidsrum, hvori denne Lov er tænkt at skulle virke. De 5 Mill. foreslaas fordelt saaledes, at $\frac{1}{2}$ Mill. fordeles efter en særlig Regel og ikke betinger den særlige Anvendelse til disse Formaal, medens Resten fordeles efter Indbyggertal. Hvis det bliver 5 Mill. Kr., kan hver Kommune regne paa saadant noget som 1 Kr. 60 Ø. pr. Indbygger til disse Formaal, før den selv skal tilskyde noget. Den halve Million foreslaas fordelt efter en Regel, som dette høje Ting vistnok ikke